

הברית הקדוש, אוי לו מאותה בושׁה, שנוקמים ממנו נקמת עולמים - נקמה של העולם הזה, ונקמה של אותו פגם. וסוד זה פתוב, (תהלים קכח) כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים.

בשעה שדנים אותו באותו עולם, מסתכלים במעשיו. אם היה פוגם את סוד ברית הקדש שחתום בכשרו, ועכשו פוגם את הארון (הברית) שלו בזה - לזה אין חלק בצדיקים. מסתכלים בו ודנים אותו, ומוציאים אותו מכלל של אדם. פיון שהוציאו אותו מכלל של אדם, מוציאים אותו מכלל של כל האחרים שנועדו לחיי עולם, ונותנים אותו לאותו (ארון) צד שאינו נכלל בסוד של גוף האדם. פיון שנמסר לאותו צד - אוי לו שפמכניסים אותו לגיהנם, ולא יוצא משם לעולמים. על זה פתוב, (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי וגו'. אותם שנשארו מכלל של אדם.

והדברים הללו, כשלא עשה תשובה שלמה, תשובה שראויה לכסות על כל מעשיו. ועם כל זה, טוב לו שלא יפגם לארון, שהרי כל זמן שהגוף עומד, הנשמה נדונית ולא נכנסת למקומה, פרט לאותם חסידים עליונים קדושים שראויים לעלות עם גופם. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא. משום שאין חטא קשה לפני הקדוש ברופ הוא כמו זה שמשקר ופוגם את אות ברית הקדש, וזה אינו רואה פני שכניה, ועל חטא זה פתוב, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'. וכתוב, (תהלים ד) לא יגרף רע.

מה פתוב פאן? ויעש בצלאל את הארון. וכי למה לא עשו אותם

קיימא קדישא. ווי ליה לההוא פסופא, דנקמין מניה נקמת עלמין, נוקמא דעלמא דא, ונוקמא דההוא פגימו. ורזא דא כתיב (תהלים קכח) כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים.

בשעתא דדיינין ליה בההוא עלמא, מסתפלן בעובדוי, אי הוה פגים רזא דברית קדישא דחתים בבשריה, והשתא פגים ארונא (דברית) דיליה בהאי. האי לית ליה חולקא בצדיקייא. מסתפלן ביה, ודיינין ליה, ומפקי ליה לבר מכללא דאדם. פיון דאפקי ליה מכללא דאדם, אפקי ליה מכללא דכלהו אחרנין, דאתעתדו לחיי עלמא, ויהבי ליה לההוא (ארון) סטרא דלא אתפליל ברזא דגופא דאדם. פיון דאתמסר לההוא סטרא, ווי ליה, דאעלין ליה בגיהנם, ולא נפיק מניה לעלמין. על דא כתיב (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'. אינון דאשתארו מכללא דאדם.

והני מלי כד לא עבד תיובתא שלימתא. תיובתא דאיהי אתחזייתא לחפייא על כל עובדוי. ועם כל דא טב ליה דלא יעול בארונא, דהא כל זמנא דגופא קיים, נשמתא אתדנת, ולא עאלת לאתרה. בר אינון חסידי עליונין קדישין, דאתחזון לסלקא בגופיהון, זפאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי. בגין דלית חובא דקשיא קמיה קדשא ברין הוא, פהאי מאן דמשקר ופגים להאי את קיימא קדישא. ודא לא חמי אנפי שכנינתא, על חובא דא כתיב (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יי'. וכתוב (תהלים ה) לא יגרף רע.

מה פתוב הקא, ויעש בצלאל את הארון. וכי אמאי לא עבדו אינון